

Dovolte, abych vám povyprávěl o tom, kdy jsem naposledy viděl svého tátu.

Byli jsme na palubě a skasávali plachty, abychom přestáli blížící se dokonalou bouří.

A dokonalá byla, pokud jste v té bouři byli vy sami. Jinak jste ji ale museli vnímat, když jste byli v situaci, kdy jste při ní létali po palubě jako mokré ponožky v pračce.

Právě jsme skasali a uvázali poslední plachty, abychom mohli pokračovat s holými stěžni.

„Odvaž kormidlo!“ štěkl táta na mého staršího bratra Trdla Tommyho. „Naved' loď do závětrí a zablokuj ho!“

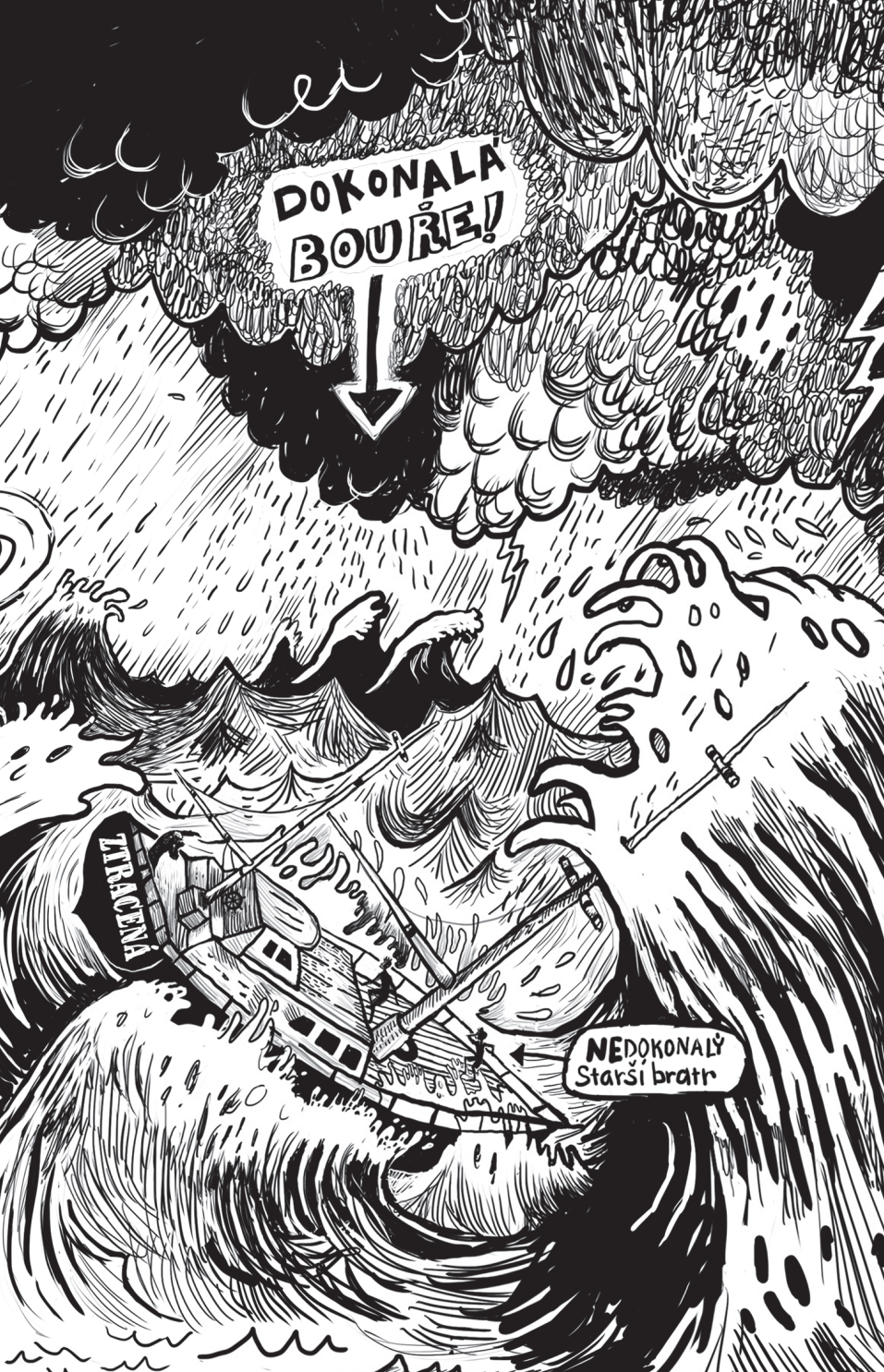

**DOKONALA
BOURE!**

ZTRACENA

**NEDOKONALY
Starši bratr**

„Jdu na to!“

Tommy trhl kormidelním kolem a namířil před po větru. Propletl dřevěnými loukotěmi pružné lano, aby nás udržel v potřebném směru.

„A teď dolů, hoši. Utěsněte jícny. Pomozte sestrám s čerpadly.“

Tommy se chytal všeho, co měl po ruce, aby nespádl, a šinul se do kajuty v podpalubí.

V tu chvíli se přes pravou stranu lodi přehnal gigantická vlna a podrazila mi nohy. Klouzal jsem po mokré palubě jako puk na ledě. Málem bych slétl přes palubu do moře, kdyby táta nenaťhl ruku a nezachytil mě půl vteřiny předtím, než jsem se měl stát potravou pro žraloky.

„Je nejvyšší čas zalézt do lodi, Bicku!“ křičel táta v běsnící bouři s tváří nastavenou ostrým přívalům deště.

„Ne!“ odpověděl jsem také křikem. „Chci tady zůstat a pomoci ti.“

„Víc mi pomůžeš, když zůstaneš naživu a nedovolíš, aby šla *Ztracená* ke dnu. Pospěš si! Zalez dolů.“

„A-a-ale—“

„Běž!“

Jemně mě postrčil, aby mě popohnal po nakloněné palubě do bezpečí. Když jsem doklouzal k vchodu do podpalubí, popadl jsem držadlo, zhoupł se a proskočil jícnem. Tommy už zamířil do strojovny, aby pomohl s čerpadly.

Najednou nám do pravoboku jako obrovský perlík udeřila masa slané vody a divoce stočila loď doleva. Uslyšel jsem praskot dřeva. Naklonili jsme se tak divoce, že jsem spadl na stěnu a levobokem jsme plácli do rozbouřeného moře.

Měli jsme se převrátit. Poznal jsem to.

Ale *Ztracená* se dokázala narovnat a dál sebou házela a vzpínala se jako rozzuřená, na pláž vržená velryba.

Našel jsem podlahu a zavřel průlez do podpalubí. Musel jsem se k němu přitisknout celým tělem. Vlny drsně dotíraly na dřevo. Nebylo pochyb, že voda by byla moc ráda, kdybych ji vpustil dovnitř.

To se ale nemělo stát. Určitě ne, když jsem byl já na hlídce.

Přetáhl jsem na dveřích závoru, abych je ještě důkladněji znehybnil.

Samozřejmě jsem je chtěl znovu otevřít, jen co táta dodělá to, co ještě bylo třeba udělat na palubě, a zamíří na zád' do kajuty. Ale v dané chvíli jsem musel zabránit tomu, aby *Ztracená* nabírala další a další vodu.

Pokud to bylo vůbec možné.

Moře nepřestávalo běsnit. *Ztracená* se dál zmítala. Bouře prskala mořskou vodu všemi štěrbinami a mezírkami, které dokázala najít.

A já? Já jsem začínal panikařit. Protože jsem propadal zdrcujícím pocitu (voda nás opravdu drtila!), že to může být náš konec.

Měl jsem se utopit v moři.

Není dvanáct let na smrt příliš nízký věk?

Karibské moře si to zjevně nemyslelo.

2

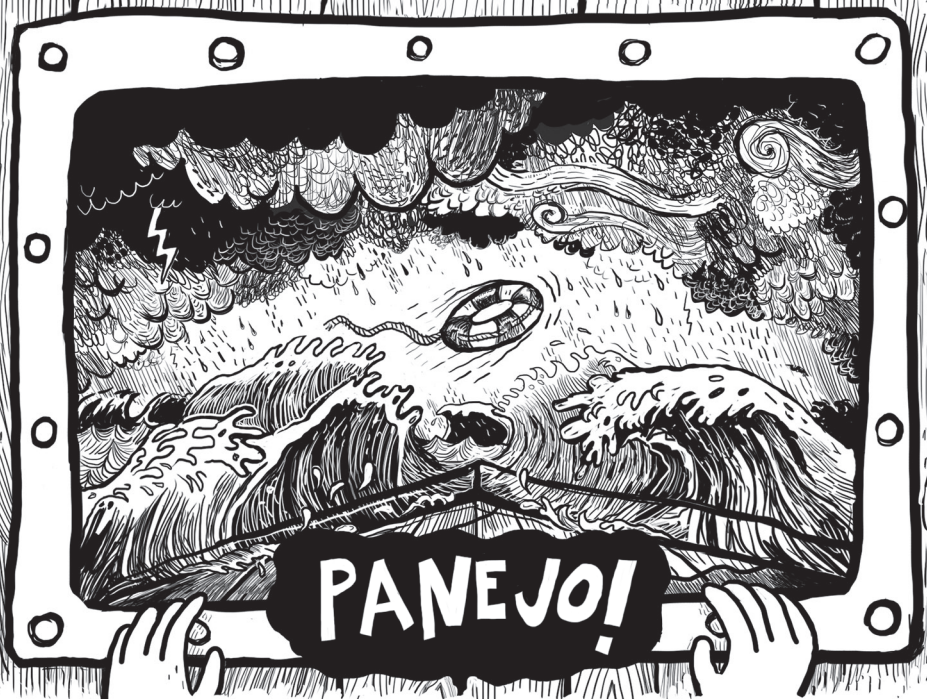

Čekal jsem a čekal, ale táta se na zád' k průcho-
du do podpalubních prostor nedostal.

Předními okny jsem sledoval, jak se nám vlny
tříští na houpající se přídi. Sledoval jsem, jak ještě
víc tmavne obloha. Viděl jsem, jak se utrhl provaz
se záchranným kruhem a odletěl z lodi jako háze-
cí talíř ve tvaru donutu.

Ale tátu jsem nikde neviděl.

Najednou jsem si uvědomil, že mám ponožky
promáčené mořskou vodou, která se už přelévala
po podlaze. A to jsem byl na hlavní palubě.

„Beck?“ zavola jsem. „Tommy? Střelo?“

Všichni moji sourozenci byli dole v kajutách a technickém zázemí, kde byla voda bezpochyby ještě hlubší.

Byli tam dole uvěznění!

Co nejrychleji jsem seběhl po čtyřech strmých schodech k místnostem v lodním trupu. Voda mi sahala po kotníky, potom po kolena, potom po stehna a nakonec po pás. Zkoušeli jste někdy

proběhnout mělčím koncem bazénu? S tímhle jsem se teď musel popasovat. A do toho jsem musel najít svoji rodinu.

Tedy to, co z ní zbylo.

Plahočil jsem se od jedněch dveří ke druhým a horečnatě jsem pátral po svých sourozencích.

Nebyli ve strojovně, kuchyňce ani v kajutě rodičů. Věděl jsem, že nemůžou být v Komnatě, protože její masivní ocelové dveře byly pevně

uzamčené a nikdo z nás do ní za žádnou cenu nesměl.

Brodil jsem se kupředu, zatímco se loď neustále houpala a kývala ze strany na stranu. Ve skříňkách bouchalo všechno, co nebylo přibité. Slyšel jsem, jak konzervy narážejí do plastových talířů, které srážely cinkající hrnky na kávu.

Oběma pěsti jsem začal třískat do stěn v úzké chodbičce. Voda mi už dosahovala k hrudi.

„Hej, bando? Tommy, Beck, Střelo! Kde jste?“

Žádná odpověď.

Bratr a sestry mě samozřejmě nejspíš nemohli slyšet, protože tropická bouře za stěnami ječela ještě hlasitěji než já.

Najednou se přede mnou rozletěly dveře.

Tommy, jemuž bylo sedmnáct a měl takové ty vyboulené svaly, které získáte, jen když celý život sloužíte na plachetnici, ramenem nekompromisně prorazil dřevěnou výplň.

„Kde je táta?“ zařval.

„Já nevím!“ zařval jsem také.

V tu ránu se z kajuty, která teď byla taky plná

vody, vysoukaly Beck i moje starší sestra Střela. Na hladině plavaly 3-D brýle. Beck je popadla a nasadila si je. Nosila je od chvíle, kdy zmizela naše máma.

